

ἡγεμόνος, ἢ εἰς τὸ λειτούργημα μεγάλου διερ-
 μηνέως· ἐὰν ὁ σκοπὸς αὐτῶν ἦτο διαρκῶς τὸ
 κοινὸν συμφέρον τῆς κοινῆς πατρίδος, οὐχὶ δὲ
 τὸ ἀτομικὸν καὶ ἡ δίψα τῶν τιμῶν, ἠδύναντο νὰ
 ὠφελήσωσι παντοιοτρόπως καὶ σπουδαίως τὸ
 ἔθνος.* Δυστυχῶς αἱ ἀντιζηλῖαι, ἡ κενοδοξία, ἡ
 ματαιότης καὶ ὁ θορυβώδης ὄμιλος τῶν ἀνθρω-
 πίνων παθῶν βλάπτουσι τοσοῦτον τὰ ἐλεύθερα,
 ἢ πεφωτισμένα ἔθνη, ὥς εἰσχωροῦσιν ὡσαύτως,
 ἂν καὶ γελοίως, ἀλλὰ μετὰ τῆς αὐτῆς ὀρηκτι-
 κότητος εἰς τὰ ἐξηυτελισμένα ὑπὸ τῆς δουλείας
 ἔθνη. Οὕτως οἱ Ἕλληνες τοῦ Φαναρίου, πάν-
 τοτε ἐκτεθειμένοι εἰς τὰ χαμερπῆ ταῦτα πάθη,
 οὔτε ἐνήργουν ὑπὲρ τοῦ συμφέροντος τῆς πα-
 τρίδος αὐτῶν πᾶν ὅ,τι ἐν γένει ἠδύναντο. Ἐν
 τούτοις, καίτοι ἔκδοτοι εἰς ἀλληλομαχίας καὶ
 διαπληκτιζόμενοι διὰ τῶν ἀλύσεων, ὅσας μόλις
 ἠδύναντο νὰ σύρωσιν, οὐδόλως ἡμέλουν τῶν
 συμφερόντων τῆς Ἑλλάδος, ἀλλ' ὑπερησπίζοντο
 τὰ ὑπάρχοντα σχολεῖα, ἀνήγειρον νέα, ἐσέβοντο
 μὲν αὐτοὶ, καθίστων δὲ σεβαστὰς καὶ πρὸς τοὺς
 ἄλλους τὰς τέχνας καὶ ἐπιστήμας. Κατὰ πολλὰς

* Καὶ οἱ νῦν ὑπουργοὶ τῆς Ἑλλάδος κατέχονται δυστυχῶς ὡς
 ἐπὶ τὸ πλεῖστον ὑπὸ τοιούτων ἀγενῶν παθῶν καὶ ὡς ἐκ τούτου
 γίνονται ἀξιομεπτότεροι ἐκείνων. Σ. Μ.